Parlament Europejski
2024-2029

Komisja Gospodarcza i Monetarna

2024/2117(INI)

4.2.2026

PROJEKT SPRAWOZDANIA

w sprawie spójnych ram podatkowych dla sektora finansowego UE
(2024/2117(INI))

Komisja Gospodarcza i Monetarna

Sprawozdawca: Matthias Ecke

SPIS STREŚCI

Strona

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO 3

UZASADNIENIE 8

ZAŁĄCZNIK: WYKAZ PODMIOTÓW, OD KTÓRYCH SPRAWOZDAWCA OTRZYMAŁ INFORMACJE 10

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie spójnych ram podatkowych dla sektora finansowego UE

(2024/2117(INI))

Parlament Europejski,

– uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113, 114 i 115,

– uwzględniając wniosek Komisji z 28 września 2011 r. dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wspólnego systemu podatku od transakcji finansowych i zmieniającej dyrektywę 2008/7/WE (COM(2011)0594),

– uwzględniając wniosek Komisji z 14 lutego 2013 r. dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wdrożenia wzmocnionej współpracy w dziedzinie podatku od transakcji finansowych (COM(2013)0071) (wniosek w sprawie PTF),

– uwzględniając wniosek Komisji z 28 listopada 2007 r. dotyczący rozporządzenia Rady ustanawiającego przepisy wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do opodatkowania usług ubezpieczeniowych i finansowych (COM(2007)0746),

– uwzględniając wniosek Komisji z 28 listopada 2007 r. dotyczący dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do opodatkowania usług ubezpieczeniowych i finansowych (COM(2007)0747),

– uwzględniając wstępną ocenę skutków Komisji z 22 października 2020 r. w sprawie przeglądu przepisów VAT w odniesieniu do usług finansowych i ubezpieczeniowych,

– uwzględniając badanie zlecone przez Podkomisję do Spraw Podatkowych Parlamentu Europejskiego pt. „The taxation of the EU's financial sector" [Opodatkowanie sektora finansowego UE], opublikowane przez Dyrekcję Generalną ds. Gospodarki, Transformacji i Przemysłu w czerwcu 2025 r.[1],

– uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z 16 grudnia 2020 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami oraz w sprawie nowych zasobów własnych, w tym również harmonogramu wprowadzania nowych zasobów własnych[2],

[1] Badanie pt. „The taxation of the EU's financial sector" [Opodatkowanie sektora finansowego UE], Parlament Europejski, Dyrekcja Generalna ds. Gospodarki, Transformacji i Przemysłu, Departament Tematyczny ds. Gospodarki i Wzrostu, czerwiec 2025 r.
[2] Dz.U. L 433 I z 22.12.2020, s. 28. ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_interinstit/2020/1222/oj.

– uwzględniając swoją rezolucję z 10 maja 2023 r. w sprawie zasobów własnych: nowy początek dla finansów unijnych – nowy początek dla Europy[3],

– uwzględniając sprawozdanie Enrica Letty z kwietnia 2024 r. pt. „Much more than a market, Speed, Security, Solidarity, Empowering the Single Market to deliver a sustainable future and prosperity for all EU Citizens” [Znacznie więcej niż rynek. Szybkość, bezpieczeństwo, solidarność – wzmocnienie jednolitego rynku w celu zapewnienia zrównoważonej przyszłości i dobrobytu wszystkim obywatelom UE] (sprawozdanie Letty),

– uwzględniając sprawozdanie Maria Draghiego z 9 września 2024 r. na temat przyszłości europejskiej konkurencyjności (sprawozdanie Draghiego),

– uwzględniając komunikat Komisji pt. „Unia oszczędności i inwestycji – Strategia na rzecz zwiększenia zamożności obywateli i konkurencyjności gospodarczej w UE” (COM(2025)0124),

– uwzględniając art. 55 Regulaminu,

– uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A10-0000/2025),

A. mając na uwadze, że w piśmie określającym zadania z 2024 r. skierowanym do komisarza odpowiedzialnego za opodatkowanie Wopkego Hoekstry przewodnicząca Komisji Ursula von der Leyen zleciła Komisji określenie innowacyjnych rozwiązań w zakresie opodatkowania sektora finansowego UE, aby wspierać jego dalszą integrację, działalność transgraniczną i innowacje; mając na uwadze, że Komisja rozpoczęła badanie dotyczące opodatkowania sektora finansowego w UE;

B. mając na uwadze, że usługi finansowe są zasadniczo zwolnione z podatku od wartości dodanej (VAT) w UE; mając na uwadze, że ze względu na to zwolnienie instytucje finansowe nie mogą odliczać VAT zapłaconego od nakładów, co powoduje „problem VAT niepodlegającego zwrotowi”;

C. mając na uwadze, że zwolnienie z VAT sięga 1977 r., kiedy opodatkowanie usług finansowych było technicznie niewykonalne; mając na uwadze, że w związku z postępem technologicznym takie opodatkowanie jest obecnie możliwe i kilka jurysdykcji na całym świecie zmieniło podobne zwolnienia;

D. mając na uwadze, że w sprawozdaniach Letty i Draghiego podkreślono, że fragmentacja podatkowa na jednolitym rynku utrudnia wzrost gospodarczy, handel i działalność transgraniczną; mając na uwadze, że w rzeczywistości wewnętrzne bariery UE nakładają na usługi finansowe stawkę niemal 100 %;

E. mając na uwadze, że opodatkowanie usług finansowych w UE pozostaje bardzo rozdrobnione, a krajowe podejścia do podatków od transakcji finansowych (PTF), opłat bankowych, podatków od działalności finansowej i innych podatków opartych na zyskach są rozbieżne; mając na uwadze, że fragmentacja ta powoduje niepewność i złożoność prawa, prowadzi do zakłóceń na rynku, sprzyja unikaniu opodatkowania i zmniejsza konkurencyjność UE;

[3] Dz.U. C, C/2023/1067, 15.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2023/1067/oj.

F. mając na uwadze, że po kryzysie finansowym w 2008 i 2009 r. podjęto dyskusje na temat PTF i opłat bankowych; mając na uwadze, że środki te miały zapewnić wkład sektora finansowego do budżetów publicznych oraz zrekompensować koszty kryzysu i ograniczyć negatywne skutki działalności finansowej o charakterze spekulacyjnym lub obarczonej wysokim ryzykiem;

G. mając na uwadze, że obecnie co najmniej siedem państw członkowskich pobiera podatek od transakcji finansowych; mając na uwadze, że te państwa członkowskie nie koordynowały swoich PTF pod względem zakresu, stawki czy zastosowania; mając na uwadze, że nie osiągnięto porozumienia w sprawie ogólnounijnego PTF pomimo kilku wniosków ustawodawczych Komisji od 2011 r.;

H. mając na uwadze, że Parlament konsekwentnie popiera wprowadzenie ogólnounijnego PTF, w tym jako możliwego zasobu własnego, ostatnio w rezolucji z maja 2023 r.; mając na uwadze, że w programie prac na 2026 r. Komisja zaproponowała wycofanie swojego poprzedniego wniosku w sprawie PTF;

Rozwiązanie problemu rozdrobnienia podatkowego sektora finansowego i zwiększenie jego konkurencyjności

1. zauważa, że zwolnienie usług finansowych z VAT spowodowało znaczną lukę w polityce VAT i bardzo rozdrobnione środowisko 91 podatków sektorowych w państwach członkowskich, aby złagodzić te uszczuplenia dochodów podatkowych; zauważa, że jeszcze bardziej utrudnia to przestrzeganie przepisów i zwiększa bariery strukturalne dla transgranicznej ekspansji dostawców usług finansowych, osłabiając sektor finansowy UE i jego zdolności inwestycyjne oraz podważając cele unii oszczędności i inwestycji oraz unii bankowej;

2. podkreśla, że fragmentacja przepisów podatkowych w państwach członkowskich oraz duża mobilność bazy podatkowej sektora finansowego stwarzają możliwości arbitrażu regulacyjnego oraz przenoszenia kapitału i zysków;

3. zauważa, że rozdrobnienie krajowych systemów podatkowych zwiększa ryzyko transgranicznego podwójnego opodatkowania i – ze względu na złożoność administracyjną i prawną – może hamować rozwój sektora finansowego UE;

4. podkreśla, że usunięcie barier podatkowych dla inwestycji transgranicznych za pomocą spójnych przepisów na szczeblu UE zmniejszyłoby koszty przestrzegania przepisów, poprawiło efektywność rynku, zwiększyło jasność prawa w odniesieniu do transgranicznych przepływów kapitału i wzmocniło konkurencyjność usług finansowych UE, a jednocześnie ograniczyło uchylanie się od opodatkowania i agresywne planowanie podatkowe;

5. zauważa, że zgodnie z europejskim sprawozdaniem makroekonomicznym Komisji na 2026 r.[4] stopa oszczędności gospodarstw domowych w UE utrzymuje się znacznie powyżej średniej państw Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju; ubolewa, że około jedną trzecią tych oszczędności inwestuje się poza UE, co wskazuje na niedociągnięcia unijnych ram finansowych i podatkowych w zatrzymywaniu inwestycji;

[4] Komisja Europejska „Europejskie sprawozdanie makroekonomiczne na 2026 r.”, listopad 2025 r.

6. apeluje o wyjaśnienie przepisów podatkowych dotyczących sektora finansowego, aby poprawić alokację kapitału i wzmocnić konkurencyjność sektora, a jednocześnie utrzymać wysoki poziom ochrony konsumentów; wzywa Komisję, by wywiązała się z zobowiązania do zaproponowania innowacyjnych rozwiązań dotyczących opodatkowania sektora i dalszej integracji na szczeblu UE;

Rozwiązanie kwestii systemu VAT w odniesieniu do usług finansowych

7. zauważa, że dzięki postępowi technologicznemu pierwotne techniczne uzasadnienie zwolnienia z VAT przestało być aktualne; jest zdania, że status quo utrwala zakłócenia na rynku, wzmacnia tendencję do samozaopatrzenia w sektorze finansowym i stwarza niekorzystne warunki konkurencji w porównaniu z instytucjami z państw trzecich;

8. ubolewa, że kolejne inicjatywy Komisji, w tym wnioski z 2007 r. i wstępna ocena skutków z 2020 r., nie doprowadziły do reformy zwolnienia sektora finansowego z VAT; zauważa, że ostatnio Komisja planowała opublikować zmiany do dyrektywy VAT na początku 2023 r.[5]; zwraca uwagę, że plany te utknęły w martwym punkcie, w związku z czym nadal nie przeprowadzono niezbędnej reformy;

9. zauważa, że ze względu na nieefektywne wysiłki reformatorskie w dyrektywie VAT brakuje szczegółowych przepisów dotyczących nowych instrumentów finansowych, w tym kryptoaktywów, zdecentralizowanego finansowania i technologii finansowej; zauważa, że doprowadziło to do rozbieżnych krajowych interpretacji przepisów VAT, niepewności prawa dla usługodawców oraz nierównego traktowania tradycyjnych i nowych usług finansowych, a ponadto utrudniło innowacje;

10. podkreśla, że pomimo grupowego rozliczania VAT i podziału kosztów w niektórych państwach członkowskich przestarzałe zwolnienie z VAT, w połączeniu z różnymi krajowymi przepisami podatkowymi dotyczącymi rekompensaty, tworzy złożone, rozdrobnione i niespójne środowisko podatkowe, w związku z czym przestrzeganie przepisów podatkowych jest kosztowne, a koszty operacyjne przedsiębiorstw rosną; podkreśla, że potrzebne są jasne definicje VAT i uproszczone przepisy, aby zmniejszyć te obciążenia, zapewnić spójne stosowanie przepisów w całej UE i wspierać innowacje;

11. zwraca uwagę, że zwolnienie z VAT, zwłaszcza w przypadku wyraźnie określonych obciążeń finansowych, np. opłat i prowizji, nie jest już adekwatne do zakładanego celu; podkreśla, że w przeciwieństwie do usług opartych na marży opodatkowanie takich opłat może ograniczyć zakłócenia, nie powodując niewspółmiernej złożoności administracyjnej;

12. wzywa Komisję, by opublikowała wniosek w sprawie reformy przepisów dotyczących VAT w sektorze finansowym oraz zajęła się zakłóceniami spowodowanymi zwolnieniem z VAT; podkreśla, że reforma ta powinna uwzględniać skutki dystrybucyjne, łagodzić koszty ponoszone przez konsumentów detalicznych i zapewniać sprawiedliwy wkład sektora finansowego;

Zapewnienie sprawiedliwego wkładu sektora finansowego

[5] Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2006/112/oj).

13. przypomina, że aby osiągnąć swoje cele w dziedzinie klimatu, autonomii cyfrowej i strategicznej, UE musi zaradzić znacznej luce inwestycyjnej w wysokości 750–800 mld EUR rocznie; przypomina o zobowiązaniu państw członkowskich i UE do znacznego zwiększenia europejskich inwestycji w obronność; podkreśla, że sprawiedliwe opodatkowanie sektora finansowego mogłoby zmobilizować dochody na inwestycje publiczne;

14. przypomina o porozumieniu z 2020 r. między Parlamentem, Radą i Komisją w sprawie planu działania na rzecz wprowadzenia nowych zasobów własnych, w tym PTF; zauważa, że w tamtym czasie PTF z udziałem 10 uczestniczących państw członkowskich przyniósłby dochody publiczne w wysokości około 3,5 mld EUR rocznie; zwraca uwagę, że kwota ta wzrosłaby do 31–75 mld EUR, gdyby PTF wprowadziły wszystkie państwa członkowskie;

15. ubolewa, że w swoim programie prac na 2026 r. Komisja ogłosiła wycofanie wniosku w sprawie PTF; wzywa Komisję do dopilnowania, aby wniosek dotyczący spójnych ram opodatkowania sektora finansowego UE zawierał konkretny plan wyeliminowania luki politycznej powstałej w wyniku wycofania wniosku w sprawie PTF;

16. podkreśla, że przyszłe wnioski dotyczące podatków powinny gwarantować, że sektor finansowy będzie wnosił sprawiedliwy, solidny i prosty wkład finansowy na podstawie jasnych i przewidywalnych zasad; zaznacza, że przepisy te powinny chronić stabilność i konkurencyjność rynku oraz ograniczyć koszty dla konsumentów detalicznych;

17. podkreśla, że skoordynowane tymczasowe podatki od nieoczekiwanych zysków mogą uzupełnić długoterminowe opodatkowanie w całym sektorze, zapewniając krótkoterminowe dochody w czasach kryzysu bez destabilizacji rynków czy zakłócania długoterminowej działalności handlowej; zauważa, że takie tymczasowe podatki powinny być przejrzyste i proporcjonalne, ściśle ograniczone w czasie i powinny mieć zastosowanie wyłącznie do zysków wynikających z okoliczności niezwiązanych ze wzrostem wydajności lub z gwałtownym wzrostem popytu; wzywa Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego w sprawie tymczasowego opodatkowania nadzwyczajnych zysków w sektorze finansowym, aby zapewnić sprawiedliwy i skoordynowany wkład tego sektora na szczeblu UE w okresach nadzwyczajnych okoliczności makroekonomicznych;

°

° °

18. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

UZASADNIENIE

W czasach, gdy Unia Europejska pilnie potrzebuje inwestycji, stabilności i zaufania publicznego, brak spójnych ram podatkowych dla sektora finansowego stał się słabością strukturalną. W ciągu ostatniej dekady UE poczyniła istotne kroki w kierunku integracji swoich rynków finansowych za pośrednictwem unii bankowej, unii rynków kapitałowych, a ostatnio unii oszczędności i inwestycji. Nadal jednak nie ukończono tych projektów. Jak podkreślają Enrico Letta i Mario Draghi w swoich sprawozdaniach z 2024 r., fragmentacja podatkowa nadal hamuje integrację, wzrost gospodarczy i konkurencyjność na całym jednolitym rynku.

Rozdrobnione krajowe przepisy podatkowe obciążają instytucje finansowe rosnącymi kosztami, utrudniając operacje transgraniczne i zakłócając alokację kapitału. W sektorze, który z natury ma charakter transgraniczny i w coraz większym stopniu cyfrowy, nieefektywność ta osłabia konkurencyjność finansową UE i jednolity rynek. Powoduje nierówne warunki między państwami członkowskimi, zachęca do tworzenia struktur korporacyjnych opartych na podatkach oraz otwiera możliwości arbitrażu regulacyjnego, unikania opodatkowania i oszustw podatkowych. Jak ostrzega M. Draghi, bez większej koordynacji w zakresie opodatkowania inwestycji kapitałowych Europa będzie miała trudności z odblokowaniem wzrostu gospodarczego i inwestycji, których tak pilnie potrzebuje. Konsekwencje bezczynności są coraz bardziej oczywiste. UE stoi przed poważnym wyzwaniem inwestycyjnym. Szacuje się, że roczna luka wynosi 750–800 mld EUR, co zagraża jej zdolności do realizacji celów w dziedzinie klimatu, cyfryzacji i autonomii strategicznej.

Jednocześnie pomimo wysokiego poziomu oszczędności gospodarstw domowych znaczna ich część jest inwestowana poza Unią, co odzwierciedla utrzymującą się fragmentację europejskich rynków kapitałowych. Spójne ramy podatkowe dla sektora finansowego mają kluczowe znaczenie, by dokończyć budowę unii bankowej oraz unii oszczędności i inwestycji, a jednocześnie umożliwić sektorowi finansowemu UE zwiększenie skali działalności ponad granicami i pełne wykorzystanie jego potencjału gospodarczego. Bez spójniejszego podejścia Unii grozi ograniczenie jej zdolności do skutecznego uruchamiania kapitału i dostosowywania działalności finansowej do długoterminowych potrzeb inwestycyjnych. Unijne ramy opodatkowania sektora finansowego są nadal przestarzałe, fragmentaryczne i nieadekwatne do zakładanego celu.

Co więcej, w ostatnich latach banki UE odnotowały bardzo wysokie zyski, napędzane nie przez innowacje czy lepsze usługi, ale przez wyjątkowe warunki makroekonomiczne, w tym odbudowę po pandemii, wysoką inflację po inwazji Rosji na Ukrainę i rosnące stopy procentowe, co uwypukla potrzebę skoordynowanych i przewidywalnych ram, aby zapewnić sprawiedliwy wkład sektora finansowego w takich okolicznościach.

Zwolnienie usług finansowych z VAT, wprowadzone prawie pięćdziesiąt lat temu jako tymczasowy środek techniczny, nie odpowiada obecnej rzeczywistości gospodarczej ani technologicznej. Zamiast promować równe warunki działania i konkurencyjność finansową Europy, zwolnienie to tworzy ukryte koszty, zakłóca modele biznesowe, zniechęca do outsourcingu i innowacji oraz stawia niektóre przedsiębiorstwa – w szczególności przedsiębiorstwa z branży technologii finansowej i cyfrowych usług finansowych – w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej.

Oprócz przestarzałych ram VAT dla tego sektora przy braku ogólnounijnego podejścia pojawiła się mozaika nieskoordynowanych podatków krajowych w państwach członkowskich – począwszy od podatków od transakcji finansowych i opłat bankowych, a skończywszy na podatkach ad hoc od nieoczekiwanych zysków. Fragmentacja ta osłabia jednolity rynek, zwiększa niepewność dla inwestorów i grozi osłabieniem stabilności finansowej, a jednocześnie prowadzi do nierównych i krótkoterminowych wyników budżetowych.

Powtarzający się brak porozumienia w sprawie ogólnounijnego podatku od transakcji finansowych oraz decyzja Komisji o wycofaniu wniosku z programu prac na 2026 r. powodują wyraźną lukę w polityce podatkowej. Bez spójnej alternatywy UE może jeszcze bardziej odczuwać skutki niespójności regulacyjnej, utraconych możliwości uzyskania dochodów i spadku zaufania publicznego do sprawiedliwości systemu finansowego.

W tym sprawozdaniu argumentujemy, że utrzymanie status quo nie jest już możliwe. Konieczna jest reforma przepisów VAT w sektorze finansowym, choć na pewno nie zaradzi ona wszystkim problemom. Biorąc pod uwagę techniczną złożoność opodatkowania usług finansowych, sprawozdanie nie przesądza o ostatecznym kształcie takiej reformy i uznaje znaczenie aktualnego badania Komisji dla przyszłych wyborów politycznych. UE musi zdecydowanie dążyć do stworzenia nowoczesnych, zintegrowanych i progresywnych ram podatkowych dla sektora finansowego. Ram, które odpowiadają realiom finansowania transgranicznego, zapewniają sprawiedliwe i przewidywalne dochody oraz wspierają długoterminowe inwestycje i stabilność.

W związku z tym sprawozdawca opowiada się za zrównoważonym połączeniem reform w celu zabezpieczenia dochodów publicznych na potrzeby wspólnych priorytetów przy jednoczesnej ochronie stabilności finansowej, długoterminowych inwestycji i efektywności rynku, w szczególności za pośrednictwem:

- **modernizacji opodatkowania usług finansowych podatkiem VAT**, aby skorygować wady strukturalne, usunąć ukryte koszty i zakłócenia, wyrównać warunki działania oraz zwiększyć konkurencyjność i innowacyjność UE w usługach cyfrowych i z zakresu technologii finansowej;

- **rozwój skoordynowanego ogólnounijnego opodatkowania tam, gdzie jest to wykonalne,** aby ograniczyć fragmentację i arbitraż, wzmocnić unię rynków kapitałowych i unię oszczędności i inwestycji oraz umożliwić rynkom finansowym UE zwiększenie skali w wymiarze transgranicznym; oraz

- **opracowanie wspólnych minimalnych norm UE dotyczących tymczasowego opodatkowania nieoczekiwanych zysków**, aby zapewnić przewidywalność i koordynację oraz dostosowanie wyjątkowych zysków do długoterminowych priorytetów inwestycji publicznych.

Ostatecznie spójne ramy podatkowe dla sektora finansowego UE są wyborem politycznym. Wyborem między dalszym rozdrobnieniem, krótkoterminową ostrożnością polityczną i inercją a ambicją, koordynacją i sprawiedliwością. W czasach poważnych wyzwań gospodarczych i geopolitycznych Unia Europejska nie może sobie pozwolić na dalsze opóźnienia.

ZAŁĄCZNIK: WYKAZ PODMIOTÓW, OD KTÓRYCH SPRAWOZDAWCA OTRZYMAŁ INFORMACJE

Zgodnie z art. 8 załącznika I do Regulaminu sprawozdawca oświadcza, że ujął w swoim sprawozdaniu informacje dotyczące kwestii związanych z tematem, które otrzymał podczas sporządzania projektu sprawozdania od następujących przedstawicieli grup interesu objętych zakresem porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie obowiązkowego rejestru służącego przejrzystości[1] lub od następujących przedstawicieli organów publicznych państw trzecich, w tym ich misji dyplomatycznych i ambasad:

1. Przedstawiciele grup interesu objęci zakresem porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie obowiązkowego rejestru służącego przejrzystości
Union Network International-Europa (UNI Europa)
Österreichisches Institut für Wirtschaftsforschung (WIFO)
Association for Financial Markets in Europe (AFME)
Reclaim Finance
Citigroup Inc.

Powyższy wykaz został sporządzony na wyłączną odpowiedzialność sprawozdawcy.

Gdy osoby fizyczne są wymienione w wykazie z imienia i nazwiska, zidentyfikowane poprzez swoją funkcję lub wymienione z imienia i nazwiska wraz z podaniem ich funkcji, sprawozdawca oświadcza, że przedstawił tym osobom fizycznym Oświadczenie o ochronie prywatności w Parlamencie Europejskim nr 484 (https://www.europarl.europa.eu/data-protect/index.do), w którym określono warunki mające zastosowanie do przetwarzania danych osobowych tych osób oraz prawa związane z takim przetwarzaniem.

[1] Porozumienie międzyinstytucjonalne z maja 2021 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską w sprawie obowiązkowego rejestru służącego przejrzystości (Dz.U. L 207 z 11.6.2021, s. 1., ELI:http://data.europa.eu/eli/agree_interinstit/2021/611/oj).